

Bazen konusursunuz, tepki alamazsınız,
acaba bosuna mi konusuyorum dusuncesine kapilirsiniz...

Yillardir davet edildikce koy kokenli cocuklarimizin
YIBOlari, ogretmenlerini, guzellikleri, fedakarliklari
anlatmaya calisir ve yapilmasi gereken, ucundan tutulmasi
gerekten cok sey oldugunu hissettirmeye calisiriz...

O sessizligin icinden mutlaka birileri cikar,
ve hicbir zaman sozlerinizin bosuna gitmedigini, birilerinin
yureginde derin bir yanki uyandirdigini anlatacaktir...

Bu akşam sevgili Seda anlatiyor... Elbette burada anlatilmasi gereken
Seda'nin fedakarligi, Seda gibi gonullulerimizin fedakarligi...

Saygilarimizla

ILKYAR

**1 SMS 1 KITAP KAMPANYAMIZ DEVAM EDIYOR..
TURKCELL 5228 E GONDERECEGINIZ MESAJ 5TL LIK BAGISLA KITABA
DONUSECEK**

*Sevgili ve cok degerli tiyatro sanatcisi Haluk Yuce yillardir ILKYAR'a destek vermekte
cocuklar icin harcadigi emek ve ozene, kan ter icinde kalisina veya
sadece bir sahneyi kurup kaldirmak icin harcadigi zamana
ve elbetteki performansina sahit olsaniz mutlaka asagidaki tiyatroya giderdiniz...*

14 ARALIK ÇARŞAMBA 20:00

YAŞAMAYI BEKLERKEN

TİYATRO TEMPO GENÇLİK KÜLTÜR MERKEZİ

Gazi Mustafa Kemal Bulvarı 114/C Maltepe/ANKARA

(Ankaray Maltepe Durağı Gülseren Sokak Çıkışı Karşısı)

Tel: 232 32 92

Gsm: 0 [533 209 94 41](tel:5332099441)

--

Cocuklarımız, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarımız, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

**BİR SMS
BİR ÇOCUĞA
BİR KİTAP DEMEK
TURKCELL 5228**

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

DAHA GİDECEK ÇOK YOLUMUZ VAR!

Günlerdir düşünüyordum, söze nasıl başlamalı diye. Son okuduğum izlenimlerle galiba ben de hikayeyi en baştan almalıyım dedim ve sonunda kendimi kucacımda bilgisayarımın bu satırları yazarken buldum.

Benim hikayem de geçen yıl 2.dönemin başlarında "İLKİYAR Tanışma Toplantısı" adında gördüğüm bir afişle başladı. Adını duyduğum bir şeydi İLKİYAR, bölümdeki arkadaşlarımdan ama ne yapar bu İLKİYAR diye hiç sormamıştım o güne dek. Şanslıymışım ki toplantıda her zaman İstanbul'a yolu düşmeyen bir misafirimiz de vardı, Hüseyin Vural. Kimdir neden İLKİYAR'ı anlatıyor bilemedim ama toplantı bittiğinde gözlerim biraz ıslanmış yüreğimse daha o günden daımi bir İLKİYAR gönüllüsü olmaya can atmıştı. Kim olduğunu tam

anlayamadığım Hüseyin Vural sonraki günlerde kampüste yoktu; ancak bölümden İLKİYAR adını duyduğum arkadaşlarımla peşini bırakmadım. Bir sonraki hafta ilk toplantıda yerimi aldım. Tam da konser üstü gelmişim. Ufak bir ucundan da ben tuttum.

Bir yandan bitmek tükenmek bilmeyen sorular soruyordum, bir yandan da ilk proje ne vakit onu kolluyordum. Konserle aynı günde olduğu için mart projesine katılamadım. Ancak nisan'da kamp vardı ve "Anadolu'dan Bir Demet Çiçek" bizleri bekliyordu. Programa 1.gün anıtkabir çıkışında dahil olabiliştik. Ancak otobüslerin birine atladığım gibi kendimi "yanıyorum,yanıyorum" türküsünü söylerken bulduğumu ve ilk saniyeden kendimi nasıl oraya ne denli ait hissettiğimi hala şaşkınlıkla hatırlıyorum. Anadolu'dan gelen bir demet çiçeğin büyüklü kokusu, beni ilk saniyeden etkisi altına almış olsa gerek.

Çocuklardan sonra tanıdım gönüllüleri diyebilirim. Neyse ki isimliklerimiz vardı, ne denli hayat kurtarabiliyorlar o projede anladım. Çocuklarla birlikte tanıdım ODT'Ü'yü , SEM'i, müzeleri ve Ankara'yı. Bol bol ip atladım, top oynadım, bir saniye olsun kendimle baş başa kalmadan dört günümü kendime bile şaşırarak, hayatımda çok önemli bir yola başladığımı düşünerek tamamladım. O dört gün boyunca yasak olan tek şeyi hiç yapmadım, kendimi zorladım zorladım da, İstanbul'a dönmek için otobüse bindiğimde çocukların tek tek fotoğraflarının olduğu

siyah beyaz kağıdı açtığım an, gözlerimde biriken bütün denizler hızla akmaya başladı. Çok kez kağıdı kalemi elime aldım duygularımı sizlerle paylaşmak için ama yazamadım.

Nisandan sonra mayısta ilk etkinliğime girdim İstanbul'daki bir ilköğretim okulunda. İlk zilin çalmasıyla resim kutumu kaptığım gibi koşa koşa sınıfa geldim çocuklarla. Çalışmıştım dersime, nasıl başlayacağım, neler anlatacağım ama çok heyecanlıydım. Karşımda 30 çift meraklı göz, tüm ışıltısıyla minik sıralara oturmuş bizi bekliyordu. Gel de ne söyleyeceğini unutma! İmdadına yetişti birkaç arkadaşım. Hayal kurduk ve resim yaptık. Mor ağaçlar çizdik, kırmızı bulutlarla süsledik, güneşimiz yeşildi, umutlarımızsa her zaman dipdiri.

Sonra yaz geldi, yaz kampı geldi. Kamplarla başlamıştık, kamplarla devam ediyorduk. Çocuklar YİBO'dan geliyordu ama ben daha bir YİBO görememiştım. Ama o kadar çok dinlemiştim ki anıları ve o kadar çok izlenim okumuştum ki, bazen kendimi YİBO görmüş gibi hissedip, soranlara sanki birkaç YİBO'ya gitmiş gibi İLKİYAR'ı ve çocukları anlatıp duruyordum. Eh! Bir YİBO görme vakti gelmiş de geçiyordu artık. Talihim birden döndü ve ardı ardına iki YİBO görme şansım oldu. Bereketli bir Ekim olmuştu bu. Bolu'yla başlamış, Kastamonu'yla devam etmiş ve bana çok şey öğretmişti. İlk kez masallarla uyutmuşum çocukları. Uyuduklarına inanamayıp başlarına kadar gidip

bakmuştım yüzlerine, üstlerini örterken. Usulca ışığı kapatıp çıkmıştım odadan yüziimde kocaman bir gülümsemeyle.

İlk mektuplarımı aldığımda elime, yine aynı gülümseme gelip yerleşmişti yüziime. “Biliyor musun abla hayatta güzel şeyler vardır, mesela sizin bildiğiniz şeylerden alalım, gayet iyi derslerimi yapıyorum” diyordu Mahmut bana mektubunda ve merakla soruyordu “Orda neler yapıyorsunuz abla?, Orda günler güzel geçiyor mu?”. Cevabımı yazıyorum ona şimdilerde, “Geçiyor ablacım, sizin mektuplarınızı aldıkça, derslerinize çalıştığınızı duydukça burada günler çok daha iyi geçiyor” diyeceğim ona.

Kastamonu’da yemekhanede çocuklarla birlikte yemek yerken biri durdu ve birkaç saniye bana baktıktan sonra, “Abla! Biliyor musun, bazı insanlar YİBO’daki çocuklardan öğreniyor.” dedi bana. Belli ki aynı sofrada aynı yemekleri yerken onunla, aklına gelivermişti bu durum ve düşünmüştü. Belki de daha yakın hissetmişti bizi kendine. Çocuklarla birlikte olmanın, onlarla birlikte yemek yiyip, onlarla omuz omuza eğlenmenin, onları kucaklamanın, onlarla sohbet etmenin, onlarla etkinlik yapmak kadar, belki de daha fazla önemli olduğunu o an bir kez daha anladım.

Kastamonu projesinde okula varmamıza 15dakika kala otobüsün yanan ışıklarıyla birlikte başlayan şarkı hep dilimde şimdi. “DAHA GİDECEK ÇOK YOLUMUZ VAR!!!” Bir proje dönüşünde ardında bıraktığım çocukları düşünürken daha gidecek onca yolun ardında bizi bekleyen çocukları anımsayarak tutuyorum gözlerimde biriken denizleri. Ağlamak yerine gülümserken buluyorum kendimi ceplerimdeki eşsiz anılarla. Ve çocukları özlemeye başlıyorum daha o dakika.

*Daha gidecek çok yolumuz var! Gerek virajlarla eğilecek, gerek dağları aşacak, gerek köprüler geçecek, gerek köyler selamlayacak. Çocuklardan “Çok Çalışma Sözü” aldığımız gibi daha nice projelerde daha nice çocukları kucaklamaya **SÖZ VERİYORUM!***

Seda YÜRÜK

Boğaziçi Üniversitesi

İngilizce Öğretmenliği

Çocuklarımız kardeşlerimiz, ilk yar'larımız...

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

